

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KOŘPAČKÁCH

NEJVĚTŠÍ FOTBALISTA

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambóok

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KOPAČKÁCH

NEJVĚTŠÍ FOTBALISTA

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

Kapitola 1

SILNÝ SOUPEŘ

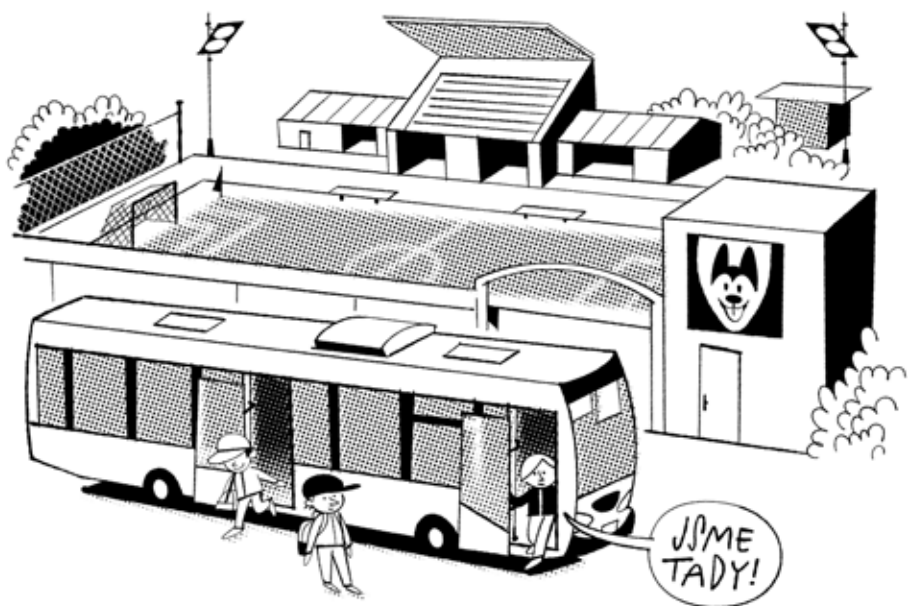

Bylo sobotní březnové dopoledne a autobus s týmem Kopaček právě zaparkoval před fotbalovým stadionem ve městě, které je od toho jejich vzdálené asi půl hodiny jízdy. Dost bylo tělocvičen! Dnes je čekal první letošní zápas venku!

„Jsme tady! Jirko, no tak, vstávej!“ začloulal Tomáš kamarádem, kterému cestou klimbala hlava chvíli napravo a chvíli nalevo.

Zatímco se Jirka probouzel, Tomáš vyskočil na nohy, chňapl svou sportovní tašku, kterou měl uloženou v přihrádce nad hlavou, a vykročil ke dveřím. V uličce se ještě ohlédl za kamarádem, jestli jde za ním, nebo jestli chrní dál.

„Už lezu,“ zabrblal Jirka a na vysvětlenou dodal: „Jsem unavený. Šel jsem včera pozdě spát. Naši

nebyli doma a hlídala mě babička, tak jsem toho trochu využil a poprosil ji, jestli bych si mohl pustit Minecraft film.“

„Tys koukal do noci na telku? Jirko, ach jo, vždyť víš, že nás dneska čeká extra těžký zápas s Vlčáky! Vypadáš jako zombík v důchodu, a ne jako fotbalový útočník!“ zhodnotil svého spoluhráče Tomáš.

„Tss, ještě ty mě poučuj! Stačí mi rozumy od mámy a táty,“ urazil se Jirka, ospale zívnuł a vykročil do studeného venkovního vzduchu. Rázem byl čilý jako rybička, protože chlad měl stejný účinek,

jako by dostal facku. „Brr, to je kosa jak z nosa! Už abychom byli na hřišti a pořádně se rozehráli. Cítím v kostech, že dneska vyhrájeme!“

„Tím bych si nebyl až tak jistý,“ opáčil Tomáš. „Pamatuješ, jak dopadl náš poslední mač s Vlčáky? Přejeli nás jak placatý kámen! Prohra 9:2! Vzpomínám si, že tam byl takový fakt dobrý kluk, už nevím jeho jméno... myslím, že začínalo na E,“ uvažoval Tom a škrábal se přitom na hlavě.

„Myslíš Edu? Na toho snad ani nejde zapomenout. Však nám pět z těch devíti gólů dal právě on. Ale to bylo už před půl rokem. Kdo ví, jak Vlčáci hrají dneska a jestli už Eda dávno nepřešel k jinému týmu.“

Jejich úvahy přerušil cizí kopačák, který se jim připletl pod nohy těsně před vchodem do šaten.

„Sorry,“ ozvalo se jim za zády a Tomáš s Jirkou ve světlolasém, bledém klukovi okamžitě poznali Edu.

„V pohodě,“ řekl Tom a kopl míč zpátky. Společně s Jirkou pak zapluli do šatny.

„No, asi se dneska vážně zapotíme,“ připustil Jirka, sotva za nimi zaklaply dveře. „ale přece nejsme žádná másla, ne?! Jdeme na ně!“

„Jasan! Na ně!“ zahulákal povzbudivě Tomáš a k pokřiku se postupně přidali i ostatní hráči z týmu Kopaček.

Tom zbožňoval okamžik, kdy vběhl na hřiště a hezky z plných plic nasál čerstvý fotbalový vzduch. Byla to jeho druhá nejoblíbenější vůně hned po mámině svíčkové. I když dnes bylo o kapku chladněji, než by si přál, nevadilo mu to. Hlavně že jsou venku! Navíc jedno rozechřívací kolečko kolem hřiště určitě všechno spraví.

Na tribuně postávali rodiče hráčů, usrkávali horký čaj z termosek a vyhlíželi své fotbalové talenty. Někteří čutálisté měli mezi diváky i bráchy a ségry, a jiní dokonce i babičky a dědečky. Tomáš při pohledu na povzbuzující rodinky trochu posmutněl. Od Vánoc, kdy mu máma oznámila, že bude mít sourozence, se jí už pořádně zakulatilo břicho, pobolívaly ji nohy a taky se jí občas udělalo špatně od žaludku. Proto se Tomovi omluvila, že na dnešní zápas nepřijede. Stejně tak se omluvil i táta, který nechtěl nechat mámu doma samotnou. A dědeček? Ten měl práce až nad hlavu se zvířaty na Hejkalce. Tomáš to

chápal, ale zároveň si přál, aby jim teď mohl z hřiště zamávat. Táta by mu ukázal palec nahoru a máma by syna obdařila širokým úsměvem. *Snad příště*, povzdechl si Tom. Až budou hrát doma. Víc už neměl na dumání o rodičích čas, protože na fotbalový plac právě vběhl domácí tým Vlčáků. Mezi nimi Eda, který okamžitě ukořistil jeden z tréninkových míčů a začal s ním provádět psí kusy. Tomáš s Jirkou i Michalem zírali jak sůvy z nudlí. *Ten kluk je vážně třída!*

Rozhodčí pískl a hra se rozpohybovala. Tomovi se dařilo! Hned ze začátku získal míč a prosmýkl se jako ještěrka mezi soupeři, kteří mu ho chtěli stůj co stůj sebrat. Pak kopačák dobře mířenou střelou přihrál Michalovi. Ten se rozhlédl, a když uviděl, jak mu do volného prostoru naběhl Vašek, neváhal a poslal míč jemu. Rázem byla na světě první gólová šance dnešního zápasu! Vašek měl ve svém zorném poli bránu i gólmana, který se snažil na soupeři z týmu Kopaček rozpoznat, jestli kopne doleva, nebo doprava. Vašek vši silou vypálil do středu a už už viděl, jak dává brankáři housle, když se odkudsi z boku jako fotbalový přízrak zjevil Eda, vyskočil a míč odkopnul na opačnou stranu. Mezi diváky to

zaburácelo! Než se Vašek stačil vzpamatovat, balon doputoval na druhý konec hřiště, kde se ho chopili domácí a vyrazili s ním k bráně hostů. Tomáš tak neměl moc času přemýšlet nad Edovým neuvěřitelným zákrokem a soustředil se jen na to, jak se co nejrychleji dostat zpátky do výhody a dokončit to, co se Vaškovi nepodařilo. Obehrát Edu ale bylo jako bojovat proti Iron Manovi. Nakonec Kopačky dostaly od bledého, světlavého chlapce během deseti minut dva góly. Eda při každém skórování zatleskal a vypadal, že si dnešní mač užívá na sto procent. Tomáš ho obdivoval a zároveň mu záviděl. I když patřil v týmu Kopaček k šikovnějším hráčům, figly, které předváděl ten bledý kluk od Vlčáků, neuměl.

Eda se tvářil sebejistě a po trávě běhal jako uragán, ale pak přišel zvrát. Z místa, kde diváci stáli nejbliž k hřišti, se ozval hluboký a dost nepříjemný mužský hlas: „Makej! Nemysli si, že po dvou gólech máš vyhráno! Zápas ještě neskončil!“

Edu výtky vykolejily a začal tékat pohledem střídavě po míči a střídavě po chlápku, který hulákal, jako kdyby byl na koncertu. Tomáše napadlo, že křikloun je možná Edův táta. Očividně

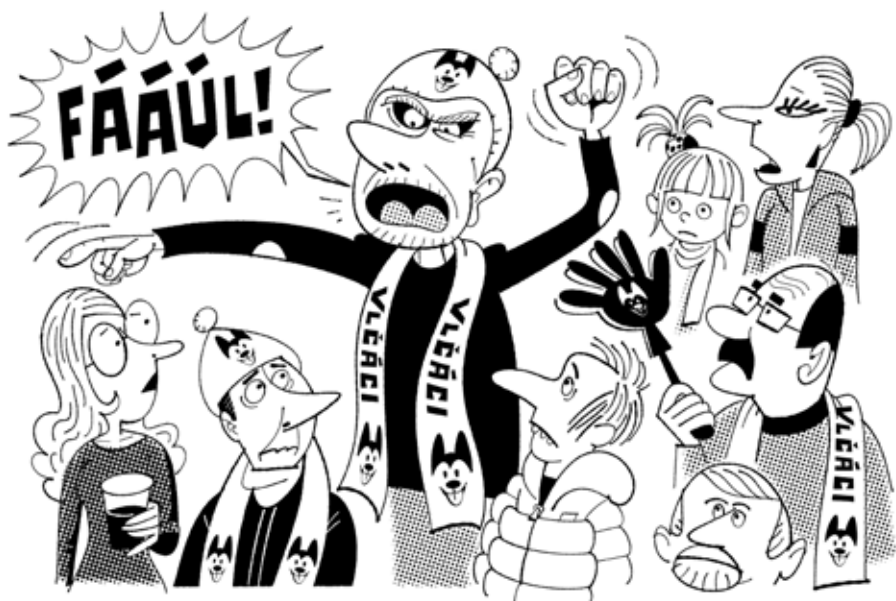
nestihl začátek zápasu, tak se to nyní snaží dohnat svými *radami*. Když se Kopačkám podařilo vstřelit Vlčákům první gól, ozval se nepřijemný hlas znovu. Tentokrát nehulákal jen po Edovi, ale metal blesky i po rozhodčím. „Hej ty! Ty v tom zeleném triku! Proč nepískáš?! To si říkáš rozhodčí? Tenhle gól přece nemůžeš uznat! Jsi slepý, nebo co?! Eduarde, a ty moc nečuč, kdybys dělal, co máš, nedostali byste takového banána!“

Tomáš byl zmatený a rozčilený zároveň. Přes toho tluchubu pořádně neslyšel pískání rozhodčího ani pokyny trenéra. A co teprve chudák Eda.

Celé tohle divadlo ho natolik rozhodilo, že i přes naprosto skvělý začátek už nedokázal vstřelit žádnou branku a tvářil se čím dál zoufaleji. Hra i přes vyrušování nevychovaného diváka pokračovala dál. Jirka, kterému se právě podařilo na poslední chvíli obrát o míč soupeřova útočníka v těsné blízkosti vlastní brány, vyčíhnul, kdo z jeho spoluhráčů je zrovna volný, a přihrál Tomovi. Ten vycítil svoji šanci na založení protiútoku a rozběhl se od brány. Už už se chystal poslat míč na dalšího spoluhráče, když se kolem něj začal motat Eda. Byl tak blízko, až se o Tomáše otřel ramenem. Vzápětí přišlo něco nečekaného! Eda neúměrně nadskočil a plácnul sebou o trávník.

„Fáául!“ zahřmělo z tribuny. Edův táta byl v obličeji rudý jako býk a máchal kolem sebe rukama, jako by odháněl roj včel. „Viděli jste to? Viděli?“ opakoval pořád dokola. „To byl jasný faul!“

Jaký faul? pomyslel si Tomáš zoufale. *Vždyť jsem se ho sotva dotknul!* K jeho překvapení ale rozhodčí opravdu písknul faul a Eda se sám chystal kopnout penaltu. Tomáš pak se zatajeným dechem sledoval, jak se chlapec rozbíhá a střílí takovou petardu, že

brankář stačil sotva mrknout a míč už ležel zamotaný v síti jako vánoční kapr při výlovu rybníka.

„Jo! Vidíš, že to jde, když se chce!“ ozvalo se po penaltě z řad diváků.

Kopačky, které nakonec prohrály 4:1, se na konci zápasu seřadily a postupně si potřásly rukou s týmem Vlčáků. Když Tomáš podával ruku Edovi, osmělil se a kromě stisknutí dlaně uznale kývl hlavou a řekl: „Jsi fakt dobrý.“ Chtěl ještě dodat *a taky dobrý simulant*, ale nakonec si to rozmyslel, protože Eda se na něj usmál a v obličeji se mu objevil provinilý výraz. Asi oba mysleli na totéž – na zbytečný herecký

výkon, který vedl k penaltě. Tomáš pak celou cestu domů přemýšlel, proč to Eda udělal, a rozhodl se, že příště si dá na šikovného, ale nevyzpytatelného soupeře většího majzla.

Kapitola 2

JARO NA HEJKALCE

Doma Tomáš mámě a tátovi živě líčil, jak probíhal zápas s Vlčáky a jak kvůli fin-govanému faulu dostali gól. „Tati, věřil bys tomu? Taková nespravedlnost!“ roz-čiloval se chlapec. „Mami, kdybys to vi-děla! A rozhodčí všechno spolknul i s navi-jákem! Normálně písknul faul a kopala se penalta!“

Rodiče trpělivě poslouchali a mlčky pokyvovali hlavami, až nakonec táta prohlásil: „Tome, chápu, že tě to štve, ale fair play, bohužel, nefunguje vždycky a všude. Jediné, co ti můžu poradit, je, aby sis dal příště na toho Edu větší pozor.“

„Přesně to mám v plánu!“ frknul Tomáš. „Až nám dá trenér vědět, kdy se hraje další zápas proti Vlčákům, budu ve střehu stejně jako náš rys ostro-vid. Jéé, rys, chtěl jsem se na něj dneska mrknout,“

vzpomněl si, a než rodiče stačili cokoliv říct, byl už zase venku.

Tom procházel kolem kotců a voliér, prohlížel si lišky, puštíky i poštolky, až dorazil k výběhu s šelmou. Rys, kterého pojmenovali Vendelín, si lebedil schoulený do klubíčka, spokojeně přivíral oči a podle zbytků kuřete u jeho tlapy Tomáš usoudil, že právě dobaštil svůj odpolední nášup a dává si šlofíka. Chvíli ho jen tak pozoroval a pak se vydal zpátky k domu. U dveří se ale zarazil. Od hlavního vstupu na Hejkalku se k němu nesly dva mužské hlasy. Když popošel blíž, uviděl dědečka, jak horlivě diskutuje s nějakým pánem. Očividně se mu snažil něco vysvětlit, ale muž jen mávnul rukou, otočil se na patě a za chvíli byl slyšet jen zvuk odjíždějícího auta. Dědeček zůstal stát u brány a ustaraně si prohlížel bednu, kterou držel v rukou.

„Čau dědo,“ pozdravil Tom. „Co to tam máš?“ zeptal se a zvědavě nakoukl dovnitř. V rožku krabice se vystrašeně krčili čtyři malí hnědí zajíci. „Ti jsou ale roztomilí! Mají nějaká zranění? Vypadají docela cajk,“ zhodnotil ušatá zvířátka chlapec a dědeček se musel chtě nechtě zasmát.

„Ano, jsou *cajk*,“ zopakoval starý pán. „A to je právě ten problém. Tedy, ne že bych chtěl, aby jim něco bylo, ale k nám na Hejkalku nepatří. Začíná jaro a mláďat bude na polích i v lesích čím dál víc, jenže ne všechna patří sem. Snažil jsem se tomu pánovi vysvětlit, že zajíčci zůstávají běžně osamocení a matka se k nim vrací, jen když je potřebuje nakojit. Když člověk takového ušáka najde, nemá si ho všimnout a jít pryč.“

„A co ti na to ten pán řekl?“

„Zabrblal něco ve smyslu, že místo toho, abych byl rád, že je zachránil a dovezl sem, tak ho poučuju.“

Dědeček si povzdechl a dodal: „Navíc mi dovezl rovnou čtyři. Pojď, Tomíku, pomůžeš mi s nimi.“

Tomáš přikývl a ochotně vykročil spolu s dědou k výběhu se zajíčky, kterých se s nástupem jara nakupilo na Hejkalce už víc než deset. Sotva položil bednu s ušáky na zem, ozval se další zvonek.

„Ach néé, snad není za vraty další várka chlu-páčů. Tome, pohlídej tu krabici, než se vrátím. Pak je společně vypustíme do jejich dočasného domova,“ povzdechl si děda a šel otevřít.

Tomáš byl zvědavý, a tak když uslyšel další hlasy, popošel blíž, aby lépe rozeznal, co si děda s nově příchozím povídají. Pak z dálky zahlédl, že přebírá další bednu. Otočil se zpátky k zajíčkům, ale ejhle, jeden chyběl. „Tři? To není možné, vím jistě, že jste byli čtyři,“ promluvil Tomáš k ušákům, jako by mu snad rozuměli. „Hrajete se mnou na schovku, nebo co?“ Tomáš nakukoval, jestli chybějící mrňous není náhodou skrčený uprostřed mezi ostatními. *Děda je pryč sotva pět minut a já už jednoho ztratím!* pomyslel si zoufale. Pak si klekl na všechny čtyři a začal prohledávat okolí krabice. Nakukoval do všech možných koutů, ale když se po chvilce ocitl až u voliéry se

sovami, musel uznat, že zajíčka prostě ztratil. „Jsem v háji,“ zaklel nahlas a vrátil se zpátky k bedně. Nakoukl dovnitř a málem omdlel. V krabici se nyní choulili dva ušáci. *Dva! To přece není možné...?! Jak tohle vysvětlím dědovi?* Tomáš si odevzdaně sedl do trávy a čekal na svůj ortel. *Možná je odnesl v drápech orel,* pomyslel si a při té představě se mu hrůzou naježily všechny chlupy na těle. Nakonec se rozběhl k hlavní bráně.

„Dědóó! Dědóó, průšvih!“ volal z dálky.

„Copak, Tomíku?“ zeptal se dědeček, který stál u brány s další bednou.

„Zajíčci... tam! Čtyři... tři... dva,“ blekotal chlapec a ukazoval prstem za sebe.

„To odpočítáváš start raketoplánu, nebo co?“ uchechtl se děda.

„Né! Někdo nám krade zajíce! Pojd' se podívat! Možná orel, nebo jiný pták,“ snažil se vysvětlit Tomáš. Když doběhli na místo, chlapec vykulil oči do krabice, div že mu nevypadly z důlků. „Vidíš? Zmizel další! Zbýl tu už jen jeden!“

„Probůh, nač tolik povyku? To tu bývá pořád takhle živo? Měla bych si začít zvykat,“ ozvalo se jim

za zády vesele. Tomáš se otočil a hleděl na menší baculatou paní s růžovými líčky a prošedivělými vlasy ledabyle staženými puntíkovanou mašlí, oblečenou v dlouhém bílém plášti s cedulkou, na které Tom přečetl nápis OŠETŘOVATELKA. „Copak, soutěžíte o bobříka mlčení?“ zasmála se paní, když jí několik vteřin ani jeden z přítomných neodpověděl, a přelétala pohledem z Tomáše na dědečka a zase zpátky.

„Kdo je...“ zašeptal dědovi Tomáš, ale v půlce otázky se zarazil, protože dědeček vypadal, jako by ho právě někdo zhypnotizoval. Nehýbal se, jen stál, v ruce držel krabici se zajičky a přihloupě se usmíval. Tomáš do něj musel dloubnout prstem.

„Do... dobrý den, paní Malinová,“ zakoktal dědeček, jakmile se vzpamatoval.

„Ale no tak, Karle, jakápak paní Malinová, už jsem vám přece říkala, ať mě oslovujete Terezko,“ řekla žena a Toma napadlo, že má líčka opravdu růžová jako maliny.

„Dobře, Terezko...,“ řekl dědeček zpěvavým tónem a Tomáše přepadl pocit, že kdyby jeho dědu právě nezatěžovala krabice s ušáky, odletěl by na růžovém obláčku někam daleko za Hejkalku.

Následovalo další trapné ticho, které přerušil až Tom.

„Dobrý den, neviděla jste, prosím... ehm... tři malé zajíčky? Byli tadyhle na zemi v krabici a někam se zatoulali.“

„To víš, že viděla,“ usmála se paní. „Vzala jsem je postupně jednoho po druhém na ošetřovnu. Až zkontroluju, jestli jim něco nechybí, přidám je do výběhu k ostatním. Mimochodem, já jsem nová ošetřovatelka. A klidně mi taky říkej Terezko jako tadyhle Karel. Moc mě těší,“ řekla a podala Tomovi ruku na seznámení.

„Tomáš,“ představil se chlapec a stisknul nabízenou dlaň. Byla měkká a teplá. Skoro jako dlaň nějaké hodné tety, pomyslel si.

„Vnuk tadyhle Karlíka. Už jsem o tobě hodně slyšela,“ oznámila zvesela a podívala se na dědu, který byl pořád mimo. „No nic, musím jít zkontrolovat zbývající zájčky a tohle,“ ukázala na bednu s další várkou ušáků, kterou dědeček svíral v rukou, „si vezmu s sebou. No jo, je vidět, že přichází jaro. Za chvíli se to bude na stanici mláďátka jen hemžit,“ zavtipkovala Tereška, rozloučila se a odešla na ošetřovnu.

Jakmile zmizela z dohledu, děda sebou škubnul, jako by se právě probíral ze snu, zamumlal něco o hromadě práce a byl fuč. Tomovi blesklo hlavou, že jaro přichází nejen na čtyřnohé obyvatele Hejkalky, ale i na ty dvounohé.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kluk v kopačkách - Největší fotbalista.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.